

– Capitolul 2 –

O nouă identitate

Poate că anticiparea momentului sau, pur și simplu, gândurile și oboseala s-au jucat cu mintea mea, astfel încât nu am reușit să închid un ochi toată noaptea. Datorită acestui fapt am ajuns la birou, în această dimineață, cu o oră mai devreme față de cum obișnuiesc. Am reușit să finalizez câteva dosare și să semnez niște contracte. Sediul firmei mele este situat la etajul douăzeci al unei clădiri imense de birouri, iar priveliștea care se deschide în fața ochilor mei este relaxantă și te îmbie să muncești asiduu.

Sunt înconjurată de tot felul de hârtii, pe care trebuie să le termin de analizat și catalogat, în timp ce adevărata mea preocupare, în acest moment, este cana imensă de cafea și citirea ziarului de dimineață. Încerc să mă liniștesc, dar senzația că ceva important e pe cale să se întâmple, nu-mi dă pace.

Ceasul indică ora șapte și treizeci de minute. Niciunul dintre angajații mei nu a ajuns, deci momentul meu de relaxare, de dinaintea furtunii, poate începe.

Am realizat, de curând, că firma nu îmi oferă satisfacție emoțională. Da, îmi place să lucrez ca un om normal, iar angajații pe care i-am ales sunt oameni buni, care mă respectă și își fac treaba bine. Uneori, când îi privesc, am impresia că aproape mă venează. Nu-mi place deloc senzația... Dar ce pot spune, sunt o tipă ușor de plăcut, atunci când vreau.

Însă, pe plan profesional, Ronald Green este cel care s-a ocupat, mereu, de ceea ce se întâmplă cu

firma. Angajații apelează la mine doar când au probleme de natură personală, pentru că știu că eu le voi rezolva imediat. În afară de asta, pentru *Skyntel Inc.* am fost doar un sponsor și am ajutat la crearea imaginii firmei. Tocmai de asta, m-am hotărât ca astăzi să încerc să vând un pachet majoritar al firmei, iar eu voi păstra doar cincisprezece procente. Suficient cât să-mi asigure un loc în Consiliul de administrație, dar insuficient pentru a mă întoarce la conducerea firmei.

— Bună dimineața, domnișoară Mitchelle!

Pierdută, îmi ridic privirea din ziar și o îndrept spre ușă. Asistentă mea personală mă salută, cu zâmbetul pe buze. Este o tânără cu părul ciocolatiu și drept, ochii căprui, luminoși și buze subțiri. Mereu se îmbracă cu pantaloni călcați la dungă și sacouri cu o mărime mai mare decât ar trebui pentru statura ei. Când am angajat-o, firea ei deschisă și recomandările nu au fost singurele motive. E deșteaptă. Uneori mă simt în inferioritate în fața inteligenței ei și nu e deloc ușor să fiu pusă într-o asemenea situație.

— Bună, Marylane! La ora nouă și jumătate voi avea ședința cu posibili cumpărători. Să pregătești tot ceea ce este necesar. Ah, și comandă, te rog, un nou aparat de cafea, în locul celui din hol. Doamne, cum ați rezistat să beți grețosenia asta?

Mă strâmb spre ea, pentru a susține ceea ce tocmai am declarat, apoi împing, teatral, cana din fața mea. Marylane mă privește cu sprâncenele ridicate și un rânjel mulțumit îi apare pe față.

— Ești cea mai tare șefă, domnișoară! Ne faci fiecare poftă... Niciunul dintre noi nu vrea să pleci, adaugă pe un ton scăzut și orice urmă de zâmbet dispare instantaneu.

Nici eu nu vreau să plec, neapărat, dar sunt plictisită de afaceri. Deși mi-a luat ceva timp să realizez asta, afacerile nu sunt de mine.

— Da, da, da... Sunt super! mă agit pe scaun și încerc să-mi păstrez tonul calm al vocii. Hai, Marylane, te-am rugat să faci ceva... Nu mă face să îmi fie și mai greu.

Marylane nu mai spune nimic și închide ușa în urma ei. Mă ridic și mă îndrept spre geamurile imense din sticlă. Privesc spre uriașul Manhattan, încercând, din răspuțeri, să îmi adun gândurile. Nu-mi arde de nicio ședință, pentru că știu că, atunci când se va termina, voi pleca de aici și voi fi doar un banal agent FBI. *Banal?* Pufnesc zgomotos și îmi corectez imediat gândurile. Nu cred că cineva ar putea spune, vreodată, că viața unui angajat al guvernului e una banală.

Ședința cu Zoe Collins și reprezentanții celui căruia doresc să îi vând firma a decurs bine, cu toate că am pus, insistent, anumite întrebări. Mă interesează, în mod deosebit, ca angajații să își păstreze locurile de muncă și după plecarea mea din funcția de director general. Și îmi doresc ca firma să își continue procesul de dezvoltare, chiar și în lipsa mea.

Spre seară, primesc un mesaj din partea lui Max, supervizorul și șeful meu: *42-Pi în 10 minute*. În traducere: *Misiune sub acoperire, de lungă durată – Vino la punctul de întâlnire în zece minute*.

Nu mai stau pe gânduri. Îmi iau geanta și mă grăbesc spre parcare. După opt minute de mers cu mașina, ajung la locul de întâlnire. Max apare lângă

mine și se așază liniștit pe aceeași bancă. Îmi întinde un dosar și începe să vorbească, fără ca măcar să îmi arunce o privire:

— Va dura mai mult de data asta, mă anunță. Vei pleca la noapte, cu un zbor comercial, spre România.

Cuvintele lui îmi fac corpul să se cutremure. România? Ultima dată când am fost acolo era iarnă, frig, umed și a durat o săptămână ca să îmi pot încheia misiunea. E o țară mică din sud-estul Europei, cu oameni blânzi și dornici să te ajute dacă ai neazuri. Am fost rănită și a trebuit să cer ajutor unor săteni din apropierea orașului Brașov. Când m-au văzut sângerând abundent, nu au pus întrebări. M-au invitat în casa lor și mi-au oferit adăpost.

Doamna Maria mi-a curățat rănilor, mi-a pregătit cea mai bună ciorbă¹ mâncată vreodată și a avut încredere în mine, chiar dacă eu i-am spus că nu îi pot da detalii despre cum am reușit să mă rănesc. Soțul Mariei a avut grijă de foc și a străbătut împrejurimile, pentru a vedea dacă am fost urmărită. Cea care mi-a fost cea mai dragă, în cele două zile pe care le-am petrecut în casa soților Andrei, a fost micuța Denisa, sau Deni, așa cum o striga mama ei. O scumpete de copil, de numai șapte ani, care reușea să fie, non-stop, murdară de ciocolată. M-a întrebat dacă vreau să îmi dea câte un pupic pe fiecare rană, pentru că mama ei așa face când ea se lovește și durerea îi trece imediat. Am râs când am auzit cuvintele mogâldeței, dar mi-am făcut o idee despre cum ar trebui să arate o familie. Erau o familie perfectă. Erau fericiți cu puținul pe care îl aveau, pentru că se aveau unul pe celălalt.

¹ CIORBĂ – Fel de mâncare care constă dintr-o zeamă (de obicei acrită) preparată cu legume, adesea și cu carne.

— Ești Skyler Aylin Morris, îmi întrerupe Max gândurile. Studentă în anul întâi la Master, trimisă cu o bursă de la New York la USAMV¹ – București, pentru a studia agricultura din Europa.

Îl privesc atent pe Max și nu înțeleg deloc răceala de care dă dovadă. Oare nu înțeleg eu importanța acestei misiuni? Și, până la urmă, de ce trebuie să mă ocup eu de asta?

— Subiectul este Richard Hail – patruzeci și șapte de ani. American, născut și crescut în Louisiana, New Orleans. S-a stabilit în România la începutul anului 1989. În același an a cunoscut-o pe Mihaela Dincă, s-au căsătorit și au împreună doi copii, un băiat și o fată.

Îl las pe Max să îmi dea toate detaliile despre subiecți și încep să răsfoiesc dosarul.

— Miruna Hail este mezină familiei. Are nouăsprezece ani și este în anul întâi la Facultatea de Limbi Străine. E o fire deschisă, veselă, dar cu ușoare tendințe spre depresie. Robert Hail, fratele Mirunei, are douăzeci și cinci de ani și este student la Master, la aceeași facultate la care vei merge și tu. El este prima țintă, pentru a ne atinge scopul, iar pentru a-i intra în grații trebuie să ții cont de câteva aspecte. Îi plac mașinile, cursele ilegale, dar mai ales femeile. Este obișnuit să obțină tot ceea ce vrea cu ajutorul farmecului său personal. Nu trebuie să te lași păcălită de aspectul lui, dar trebuie să te observe. Apropie-te de el și infiltrează-te în familia lui, apoi în organizația pe care o deține și conduce tatăl său. Vom înscena atacuri împotriva voastră, atunci când ne vei cere asta;

1 USAMV- Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară